

Ο ΒΟΡΤΟΣ (4/5/1995)

Οπιος δεν εδωκεν ποττε δρωμαν που το κορμιν του,
Την ωραν του, αγγαλην του, παραν που το πουντζιν του,
Δεν εσειει εννιαν, λυπισην, που δεν ξερει να κλαψει
Για αλλους που η αστραπη της τυχης εσειει καψει,
Που γι'αλλους στενοχορηες μεσ'στο μυαλον δεν βαζει
Τζιε ετσι ζiei πανω στην γην, ποττε του δεν αλλαζει,
Που εν πανουργος, ατιμος, αχαριστος τζιε κλεφτης,
Που σε αδροπους, σε θεον, τζιε μαναν του εν ψεφτης,
Κτινον εν τουτος, αψυχος – σειροτερος που γαρος –
Τζι'εν κρυμαν τζι'ενει ζωντανος τζι'η γη τον εσειει βαρος.

Ο ασκεφτος δεν εκαμεν ποττε τζιηνον που πρεπει.
Αφκια τζιε μαδκια δεν εσειει να'κουει τζιε να βλεπει
Τα κλαματα των ορφανων τες νυκτες που πινουσιν,
Που μονα τζι'απροστατεφτα με φοον παντα ζουσιν.
Περιλυπα τζιε αρρωστα σαν ψωρικα σιηλλουδκια,
Σαν ενν ενει που τον θεον τζιε τουτα κοπελλουδκια.
Τες μανες που σιηρεψασιν τζιε τρωει στενοχορκα
Τζιε που τον κοσμον τους γυρων να ζιουσιν παντα χορκα.
Τζιε μαδκια πανω σ'αδρωπον δεν πρεπει να δεικλίσουν,

Γιατι τον χαρακτηραν τους πολλοι θα στιγματισουν.
Τους προσφηγες τζιε τους φτωχους τζι' αρρωστους που
διψουσιν
Που μαστραππιν δεν εχουσιν ουτε νερον να πιουσιν.
Τους ατιχους που γεννησεν παραξενους η φυση
Τζι' ανικανους εις το μυαλον τζιε σωμαν εσειει φισει.
Τον πονον, τρομον τζι' αντροπην, την πικραν τζι' αδικιαν
Ασχετως για την ρατσαν τους, λεφτα τζιε ηλικιαν.
Την πικραν τζιε την μοναξιαν γοννιους που εγερασαν,
Που σαν παιδιν τους, ξεχασεν τα τοσα που περασαν
Για να τον καμουν αδρωπον, το μελλον του να στησει
Τζιε αν το πουν τζιε τιποτε στα μουτρα θα τους φτησει.

Μα τζιηνος ζιει σαν τον πασσιαν, κουτσειην ενν τον
ειννιαζει.

Σαν αλουπος τζιε βλοκκαρος τζιε γυπα μαυρη μιαζει !

Τζι' ακομα καμνει τον πελλον, "αγρον εσειει 'γορασει",
Την θελησην τζιε τον τζιερον δεν εσειει να σπηασει
Ανανγκες πο' χουν τα μωρα τα ενκαταλιμενα,
Που σαν παιδκια του τ' αφησεν γεριμα τζιε κλισμενα,
Γιατι με την γενεκαν του δικα τους ειχαν μισει

Τζιε εις το “ελεος θεου” στον καμπον τ’σαι φισει.
Τζι’εκλειωσεν τους το νερον που της χαρας την βρυσην,
Τζι’αντι προς στην ανατολην κοιταζουσιν την δυσην.
Μα την μερκαν του, στην ζωην, για τζηνον μονον βαζει.
Αχορταος τα αγαθα πας τουντην γην θυλαζει.

Τζιε μασιετε οσον μπορεί να κλεψει τζιε να χωσει.
Στιγμην τζιε κκεφιν δεν εσαι να κατσει τζιε να δωσει
Του πονου ανακουφισην που αρρωστος γυρεβκει,
Σαν ξερει πως που την ζωην τωρα για παντα φεβκει,
Τζιε θελει πλασμαν του θεου παρεαν να του καμνει,
Γιατι φοατε μονος του, ο χαρος σαν τον λαμνει.
Το μετοπον τζιε βουτσιες του μ’αγαπην να θοπεψει
Σαν περιμενει το θεον τον αντζιελον να πεψει.

Μα ομως, ο παλλιαδρωπος δεν δινει ουτε δραμιν.
Το γαλαν της, η μαναν του, του το καμεν χαρραμιν.

Νομιζει, τεθκιος αδρωπος, πανω στην γην εν λορτος.
Μα οι καλοι οι αδρωποι το ξερουν πως “εν βορτος”!

Πανικος της Ευτυχους/Πανικος Χριστου/Peter Savvides

